

Konfetti

Om natten blir jag hel.
Då kliver jag ut ur mitt skal.
Ett skal utan minnen.
Ett skal som lämnar sin sorg.
Om än för en kort stund.
Då sömnen drömmer sig bort.
Då jaget äntligen får vila.
Torkar bort tårar av vit magnolia.
Hämtar styrka vid havets stränder.
Plockar snäckor längs min egna skugga.
Ligger sked med nattens svarta stjärnhimmel.
Vaknar till tonerna av havsvind.
Trevar efter morgonen.
Sträcker ut min hand mot dagen.
Hon tar mig i sin famn och jag vaggas i trygghet.
Jag blir mig själv igen.
Inte mer.
Inte mindre.
Utan alldeles, alldeles hel.
Som diamanter i sjön.
Tindrande tigeröga.
Jag blundar.
Jag finns.
Jag är.
Tar av mig teatermasken.
River den i bitar.
Kastar dess konfettibitar i luften.
Ser dem signa ner över mig.
Under tiden.
Jag ler.
Hemlighetsfullt.
Som en kvinna.
På en tavla.
För länge sedan.
Men nu.
Bara nu.
Vindstill.
Nästan.
Inte alls.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Black raven med Poeter.se id #97486 innehar upphovsrätten